

оману (перлокутивний акт). Останній акт відрізняється від попереднього за ознакою успішності, наявності наслідків.

Підсумовуючи, можна сказати, що філософський інтерес до мови викликався не тільки усвідомленням того, що мова є вирішальним знаряддям осягнення дійсності і головним засобом людського спілкування, а й рухом від упевненості в прихованості за структурами мови структури дійсності до дещо скептичного ставлення до традиції пошуку через мову фундаментальної онтології і піднесення вагомості повсякденної мови як самоцінності.

Література

1. Бацевич Ф. Філософія мови. Історія лінгвофілософських учень. К.: Академія, 2012. 240 с.
2. Крикуля О.М. Філософія: навч. посібник. Х.: ХНУ імені В.Н.Каразіна, 2010. 592 с.

Пащенко І.О.

Аспірант гр. ДФПФв-20

Київський національний університет технологій та дизайну

ФІЛОСОФСЬКІ РОЗДУМИ ПРО ФАРМАЦІЮ

Медичні науки завжди взаємодіяли з певними філософськими компонентами, вимагаючи діалектичного підходу до вивчення організму людини, взаємовідносини пацієнта з лікарем, тощо. Ж.-Ж.Руссо вважав, що в системі «людина-природа» остання є домінуючою. Первісна людина гармонійно поєднувала свою діяльність з природою. Але з розвитком цивілізації був порушений баланс між людиною і природою [1]. Медицина та фармація майже завжди стикаються з проблемами, на які відповідь може дати філософія. Саме філософія медицини і фармації розвиває і удосконалює діалектичне мислення – майстерність медичних кадрів.

Уявлення про фармацію мають глибокі історичні корені. Вони пов'язані з грецькими термінами «pharmakon» – ліки і отрута і «pharmkeia» – лікувальний засіб, які, швидше за все, походять від давньоєгипетського слова «Фармація». Його буквальний переклад означає захисник і зцілитель. Ще Парацельс (1493-1541) у зв'язку з цим зауважував: «Все є отрута, ніщо не позбавлене отруйності, і все є ліки». Сьогодні фармацію розуміють як науково-практичну галузь, що займається проблемами вишукування, дослідження, отримання, виготовлення, зберігання та продаж лікарських засобів для лікування хвороб [1].

Генетична інженерія рослин – досить давній та одночасно сучасний метод зміни рослинного геному й отримання рослин із новими лікувальними властивостями. Використання ґрунтових бактерій *Agrobacterium rhizogenes* дає змогу отримати у такий спосіб не тільки

культури «бородатих» коренів, які характеризуються швидким гормононезалежним ростом, а й створити корені, здатні синтезувати біологічно активні сполуки. Кількість цих сполук, синтезованих у клітинах трансформованих коренів, може значно перевищувати їх кількість у контрольних рослинах [2, 3].

Рослини, які ростуть в екстремальних кліматичних умовах, є потенційним джерелом високоефективних прооксидантних та протизапальних речовин. Встановлено, що екстракт з *Artemisia tilesii* є потенційним активним фармацевтичним інгредієнтом м'яких лікарських форм для зовнішнього застосування при важких бактеріальних запаленнях шкіри, які складають суттєву медико-біологічну проблему у людей різних вікових груп.

Питання, пов'язані з баченням суті і перспектив подальшої взаємодії людини та природи. Це майбутнє подальшого розвитку цивілізації.

Література

1. Жан-Жак Руссо. Про суспільну угоду, або Принципи політичного права / Укр. пер. з фр. та ком. О. Хома. – Київ: Port-Royal, 2001. – 349 с.
2. Дуплій В.П., Матвєєва Н.А. Особливості динаміки накопичення флавоноїдів у культурі «бородатих» коренів рослин *Artemisia tilesii* Ledeb. Физиология растений и генетика. 2019. Т. 51, № 4. С. 308-314. <https://doi.org/10.15407/frg2019.04.308>
3. Korde, V.V., Dhas, S.S., Gurave, N.A., Plant, A.J. & Res, S. Hairy Root Culture: A Promising. Approach in Biotransformation. 2016. Vol. 6, № 4. P. 6-11.

Горбач В.

Студ. гр. БПТ-20

Науковий керівник канд. політичних наук, доц. Кадлубович Т.І
Київський національний університет технологій та дизайну

СИНЕРГЕТИКА ЯК НОВЕ СВІТОБАЧЕННЯ

В час інформації та технологій, коли реальність переноситься у віртуально-інформаційний простір, стало зрозуміло, що колишні методологічні підходи більше не відповідають викликам світу, який змінюється. Тому в другій половині ХХ ст., зважаючи на ці проблеми, почали проводитись міждисциплінарні наукові дослідження, з'явилась нова наукова парадигма, що дістала назву «синергетика».

Синергетика (від грецьк. – «спільне» і «дія») – міждисциплінарна наука, що займається вивченням процесів самоорганізації і виникнення, підтримки стійкості і розпаду структур різної природи на основі методів математичної фізики. Іншими словами – це міждисциплінарний науковий напрям, що вивчає закономірності та принципи процесів самоорганізації.